

ἜΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΟΜΟΣ ΚΗ'.

Συνδρομὴ ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.— Αἱ συνδρομαὶ ἄρξονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἑκάστ. ἔτους καὶ εἶναι ἑτησίαι.— Γραφεῖον Δευθ. Ὁδ. Παρθεναγωγίου 14.

9 Ἰουλίου 1889.

ΦΡΟΜΩΝ ΚΑΙ ΡΙΣΛΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

Μετάφρασις Χ. Ἀννίνου

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

—Ψεύδεται... ἔλεγεν ἡ Σιδωνία ὑποποῦν ὄχρᾶ, ἀλλὰ πάντοτε μὲ τὸ ἐλαφρὸν μειδιᾶμα τῆς.

Ἐκεῖνος δὲ ἔτι ὠχρότερος ἀπήντα:

—Δὲν ψεύδομαι διόλου... Ὁ θεὸς μου ἠθέλησεν αὐτὸν τὸν γάμον... Ἦτο ἐτοιμοθάνατος... σὺ εἶχες ἀναχωρήσει... Δὲν ἐτόλμησα ν' ἀρνηθῶ.

Μακρόθεν ὁ Ρίσερ τοὺς ἐθαύμαζεν.

—Πόσον εἶνε εὐμορφῆ!.. πῶς χορεύουν καλά!..

Ἄλλ' ἰδόντες αὐτὸν οἱ χορευταὶ ἐχωρίσθησαν καὶ ἡ Σιδωνία ἔσπευσε πρὸς αὐτὸν ἐν τάχει:

—Πῶς!.. εἶπεν ἐδῶ εἶσαι; Τί κάμνεις ἐδῶ;..

Σὲ ζητοῦν... διατὶ δὲν πηγαίνεις ἐκεῖ πέραν;

Καὶ ἐνῶ ἐλάλει διὰ χαριέντος κινήματος γυναικὸς ἀνυπομονήσας διηυθέτει τὸν λαίμοδέτην του. Ὁ Ρίσερ ἀγαλλιών διὰ τοῦτο καὶ βλέπων μειδιῶν τὸν Σιγισμόνδον μὲ τὴν ἄκραν τοῦ ὀφθαλμοῦ ἦτο τὸσον πολὺ εὐδαίμων αἰσθανόμενος τὴν ἀφὴν τῆς μικρᾶς ἐκείνης χειροκτιοφόρου χειρὸς περὶ τὸν λαίμον του, ὥστε οὐδῶλος ἐπρόσεξεν ὅτι ἐφρικίων οἱ λεπτοὶ δάκτυλοι τῆς.

—Πάρε τὸν βραχίονά μου, εἶπεν αὐτῆ.

Καὶ ἀμόφτεροι ἐπέστρεψαν εἰς τὰς αἰθούσας.

Ἡ μακρὰ καὶ συρομένη λευκὴ ἐσθῆς τῆς νύμφης συνέτεινεν ὥστε νὰ φαίνεται ἔτι ἀκομψότερον τὸ μέλαν τοῦ νυμφίου ἱμάτιον, κακῶς κεκομμένον καὶ κακῶς προσαρμοζόμενον εἰς τὸ σῶμά του· ἀλλὰ τὸ ἱμάτιον δὲν δύναται νὰ διορθωθῇ προχείρως ὡς ὁ λαίμοδέτης· κατ' ἀνάγκην ἔπρεπε νὰ εἶνε ἀνεκτὸν ὅπως εἶχεν... Ἐνῶ δὲ κατὰ τὴν διάβασίν του ἐχαιρέτιζον πάντας τοὺς προσκεκλημένους προθυμοποιουμένους νὰ προσμειδιῶσιν αὐτοῖς, ἡ Σιδωνία πρὸς στιγμὴν ἠσθάνθη τὴν ὑπερηφάνειαν ματαιοδοξίας ἱκανοποιηθείσης. Ἄτυχῶς τὸ συναίσθημα τοῦτο δὲν διήρκεσε πολὺ. Ὑπῆρχεν εἰς μίαν γωνίαν τῆς αἰθούσης νεαρὰ καὶ εὐειδῆς γυνή, ἣν οὐδεὶς προσ-

εκάλει καὶ ἦτις ἔβλεπε τὸν χορὸν μὲ βλέμμα ἤρεμον, λάμπον ἐκ τῆς χαρᾶς ἣν ἐμπνέει ἡ πρώτη μητρότης. Ἄμα ὡς τὴν εἶδεν ὁ Ρίσερ, διηυθύνθη παραχρῆμα πρὸς αὐτήν, ὑπεχρέωσε δὲ τὴν Σιδωνίαν νὰ καθήσῃ πλησίον τῆς. Περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἦτο ἡ κυρία Γεωργίου. Πρὸς ποίαν ἄλλην ἠδύνατο νὰ λαλῆ μετὰ τοιαύτης εὐσεβάτου στοργῆς; Εἰς ποίας ἄλλης τὴν χεῖρα ἠδύνατο ν' ἀποθέσῃ τὴν χεῖρα τῆς ἀγαπητῆς του Σιδωνίας, λέγων: «Θὰ τὴν ἀγαπάτε, δὲν εἶνε ἀληθές;

... Εἶνε τὸσον καλὴ!.. Ἐχει ἀνάγκην τῶν συμβουλῶν σας... τῆς ἐμπειρίας σας!..»

—Ἀλλὰ, φίλτατέ μου Ρίσερ, ἀπήντα ἡ κυρία Γεωργίου, ἡ Σιδωνία καὶ ἐγὼ εἴμεθα παλαιαὶ φίλοι. Δὲν ὑπάρχει ἡ ἐλαχίστη ἀφορμὴ ὥστε νὰ μὴ ἐξακολουθῶμεν ν' ἀγαπῶμεθα!..

Καὶ τὸ γαλήνιον καὶ εἰλικρινὲς βλέμμα τῆς ἀνεζήτει χωρὶς ὅμως νὰ κατορθώσῃ νὰ συναντήσῃ τὸ τῆς παλαιᾶς τῆς φίλης.

Μὲ τὴν ἐντελῆ δὲ ἀπειρίαν του ἦν εἶχεν ὡς πρὸς τὴν ἀπαιτουμένην πρὸς τὰς γυναῖκας συμπεριφορὰν καὶ μὲ τὴν ἔξιν τοῦ νὰ συμπεριφέρεται πρὸς τὴν Σιδωνίαν ὡς πρὸς παιδίον ὁ Ρίσερ ἐξηκολούθησε διὰ τοῦ αὐτοῦ ὕφους:

—Λάβε παράδειγμα αὐτὴν ἐδῶ, ποῦ βλέπεις, κορίτσι μου... Δὲν ὑπάρχει ἄλλη εἰς τὸν κόσμον ὡσὰν τὴν κυρίαν Γεωργίου. Ἐχει ὅλην τὴν καρδιά τοῦ καυμένου τοῦ πατέρα τῆς... εἶνε ἀληθινὴ Φρομὼν!

Ἡ Σιδωνία κάτω νεύουσα τὸ βλέμμα προσέκλινε χωρὶς ν' ἀπαντᾷ, ἐνῶ ἀδιόρατος φρικίασις διέτρεχεν ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ μεταξίνου ὑποδήματός τῆς μέχρι τοῦ τελευταίου μορίου τοῦ ἐξ ἀνθέων πορτοκαλλέας νυμφικοῦ στεφάνου τῆς.

Ἄλλ' ὁ ἀγαθὸς Ρίσερ οὐδὲν ἔβλεπεν. Ἡ συγκίνησις, ὁ χορὸς, ἡ μουσικὴ, ὅλα ἐκεῖνα τὰ φῶτα, ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἄνθη, τὸν ἐμέθυσκον, τὸν καθίστων σχεδὸν ἐκφρονα, .. Ἐνόμιζεν ὅτι ὅλοι ἀνέπνεον τὴν ἀτμόσφαιραν ἐκείνην τῆς ἀπαρμίλλου εὐδαίμονίας, τὴν περιβάλλουσιν αὐτόν. Δὲν συνησθάνετο τὰς ἀντιζηλίας, τὰ ταπεινὰ μίσση, ἅτινα διεσταυροῦντο ὑπεράνω τῶν κεκοσμημένων ἐκείνων κεφαλῶν.

Δὲν ἔβλεπε τὸν Δελομπέλ ἐρειδόμενον ἐπὶ τῆς

έστίας, ἐν τῇ ἀναλλοιώτῳ στάσει του μὲ τὴν μίαν χεῖρα ἐντὸς τοῦ ὑπενδύτου του καὶ μὲ τὸν πῖλον ὑπὸ μάλης, μάτην ἀναμένοντα ἐνῶ παρήρχοντο αἱ ὄραι ὅπως σκεφθῆ τις νὰ χρησιμοποίησιν τὴν καλλιτεχνικὴν του εὐφυΐαν. Δὲν ἔβλεπε τὸν κύριον Σέβην, ὅστις δυσθύμως παραμένων μεταξὺ τοῦ βέυματος δύο θυρῶν ἀπηνῶς κατεφέρετο κατὰ τῶν Φρομῶν . . . Ὡ! αὐτοὶ οἱ Φρομῶν! Τὶ θέσιν εἶχον αὐτοὶ εἰς τὸν γάμον! . . . Ἦλθον μὲ τὰς γυναῖκας των, μὲ τὰ παιδιὰ των, μὲ τοὺς φίλους των, μὲ τοὺς φίλους τῶν φίλων των . . . Ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι κάποιος ἀπὸ αὐτοὺς ἐνούμφευτο . . . Ποῖος ἐσυλλογίζετο τὴν οἰκογένειαν Ῥίσιερ ἢ τὴν οἰκογένειαν Σέβη; . . . Αὐτόν, τὸν πατέρα τῆς νύμφης, οὔτε κἀν δὲν τὸν εἶχον παρουσιάσει! . . . Ἐπέτεινε δὲ ἰδίως τὴν ὀργὴν αὐτοῦ ἢ συμπεριφορὰ τῆς κυρίας Σέβη, μητρικῶς μειδιῶσας πρὸς πάντας, ἐνῶ περιβάλλετο τὴν ἀποχρώσεις κανθάρου ἔχουσιν ἐσθῆτά της.

Ἄλλως τε καὶ ἐκεῖ ὅπως εἰς ὅλους τοὺς γάμους εὐρίσκοντο δύο βέυματα διάφορα, ἅτινα συνητῶντο χωρὶς ὅμως ν' ἀναμιχθῶσιν. Τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν μετ' ὀλίγον ὑπεχώρησεν ἀφ' ἐλευθέρου τὸν χῶρον εἰς τὸ ἄλλο. Οἱ Φρομῶν ἐκείνοι, οἵτινες τὸσον παρῳργίζον τὸν κ. Σέβην καὶ οἵτινες ἀπετέλουν ἐν τῷ χορῷ τὴν ἀριστοκρατίαν, ὁ πρόεδρος τοῦ ἐμπορικοῦ ἐπιμελητηρίου, εἰς βιομήχανος σοκολάτας, βουλευτὴς ἐν τῷ νομοθετικῷ σώματι, ὁ γηραιὸς ἐκατομμυριούχος Γαρδινός, πάντες ἀπεσύρθησαν ὀλίγον τι μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Μετ' αὐτοὺς ὁ Γεώργιος Φρομῶν καὶ ἡ σύζυγός του ἀπῆλθον διὰ τοῦ ὄχηματός των. Ἀπέμεινον μόνον οἱ ὁμοταγεῖς τοῦ Ῥίσιερ καὶ τοῦ Σέβη, πάραυτα δὲ ἡ ἐορτὴ μετέβαλεν ὄψιν καὶ ἐγένετο θορυβωδεστέρα.

Ὁ περιφανὴς Δελμοπέλ ἀποκαμῶν νὰ βλέπῃ ὅτι δὲν τὸν προσεκάλουν, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιδειχθῆ αὐτόκλητος καὶ ἤρχισε διὰ φωνῆς ἠχηρᾶς ὡς βαρὺ ἐγχορδὸν ὄργανον ν' ἀπαγγέλῃ τὸν μόνολογον τοῦ Ροῦ-Βλάς: «Καλὴν ὄρεξιν, κύριοι!». . . Ἐνῶ συνωθοῦντο ὅλοι περὶ τὰς κιάθους τῆς σοκολάτας καὶ τὰ ποτήρια τοῦ πόντζ εἰς τὸ κυλικεῖον. Γυναῖκες φέρουσαι ἀπλῆν καὶ οἰκονομικὴν ἐνδυμασίαν ἐνεθρονίζοντο ἤδη χαίρουσαι διότι ἠδύναντο ἐπὶ τέλους καὶ αὐταὶ νὰ ἐπιδειχθῶσιν, τῆδε κακείσε δὲ νεανίσκοι ἐμποροῦπάλληλοι, ἔχοντες τὸ πάθος τῆς κομφοπρεπείας, διεσκέδαζον ἀποπειρώμενοι νὰ χορεύωσιν ἐνὰ τετράχορον. Πρὸ πολλοῦ ἡ νύμφη ἐπόθει ν' ἀπέλθῃ. Τέλος πάντων ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ Ῥίσιερ καὶ τῆς κυρίας Σέβη. Ὁ κύριος Σέβης, ὅστις εἶχεν ἀνακτῆσαι πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἐπισημότητα, ἀδύνατον ὑπῆρξε νὰ πεισθῆ ὅπως συναπέλθῃ μετ' αὐτῶν. Ἐπρεπε νὰ μείνῃ κάποιος, ὅστις νὰ περιποιηθῆ τοὺς προσκεκλημέ-

νους, τὶ διάβολον! . . . Ἦτο κατακόκκινος, ξαναμμένος, ζωηρός, θορυβώδης, στασιαστικὸς σχεδόν. Ἀπὸ κάτω τὸν ἤκουον νὰ συνομιλῇ περὶ πολιτικῆς μὲ τὸν κύριον τοῦ ἐστιατορίου Βεφούρ καὶ νὰ κάμνῃ κάτι ὁμιλίας τὸσον τολμηρᾶς! . . .

. . . Ἐν τοσοῦτῳ τὸ ὄχημα, οὐδ' ἡνίοχος βεβαρυμένος ἐκράτει χαλαρὰς ὀπωσοῦν τὰς λευκὰς ἡνίας, ἐκυλίετο βαρέως διευθυνόμενον πρὸς τὴν συνοικίαν τοῦ Ἑλους.

Ἡ κυρία Σέβη ἦτο πολὺ λάλος καθ' ὁδόν, διηγεῖτο ὅλα τὰ μεγαλεῖα τῆς ἀξιωμαθημονεύτου ἐκείνης ἡμέρας, θαυμάζουσα ἰδίως τὸ γεῦμα, οὔτινας τὸ χυδαῖον ὀφολόγιον ἐφαίνετο αὐτῇ ἢ ὑψίστη ἐκφρασίς τῆς πολυτελείας. Ἡ Σιδωνία ἐρέμβυαζεν εἰς τὸ σκοτεινὸν βάθος τῆς ἀμάξης, ὁ δὲ Ῥίσιερ καθήμενος ἀπέναντί της δὲν ἔλεγε πλέον: «Εἶμαι εὐχαριστημένος. . . » τὸ ἐσυλλογίζετο ὅμως καὶ τὸ ἐπίστευεν ἐξ ὅλης καρδίας. Ἀπεπειράθη ἅπαξ νὰ λάβῃ τὴν μικρὰν λευκὴν χεῖρά της στηριζομένην ἐπὶ τῆς ὑάλου τῆς κλεισμένης θυρίδος, ἀλλ' ἐκείνη τὴν ἀπέσυρε ταχέως καὶ ὁ Ῥίσιερ ἔμεινε ἀκίνητος, βεθυτισμένος εἰς ἄφωνον ἔστασιν.

Διῆλθον διὰ τῆς Ἀγορᾶς, διὰ τῆς ὁδοῦ Ῥαμποτῶν βριθούσας ἀμαξίων κηπουρῶν, εἶτα πρὸς τὴν ἐσχατιὰν τῆς ὁδοῦ Φράν-Μπουρζοῶ ἐκαμψαν τὴν γωνίαν τῶν Ἀρχείων καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν ὁδὸν Μπρακ. Ἐκεῖ ἐσταμάτησε τὸ πρῶτον ἡ ἀμαξία καὶ κατῆλθεν ἡ κυρία Σέβη πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας της πολὺ στενῆς ὅπως περιλάβῃ τὴν ἐκλαμπρον ἐσθῆτά της, ἧτις ἐβυθίσθη εἰς τὸ σκότος τοῦ διαδρόμου μετὰ θροῦ διαμαρτυρίας καὶ ψιθύρου προερχομένου ἐξ ὅλων τῶν ποδογύρων της.

. . . Μετὰ τινὰς στιγμὰς μεγάλη καὶ ὀγκώδης πύλη ἐν τῇ ὁδῷ τῶν Καλογραιῶν, φέρουσα ἐπὶ τοῦ θυρεοῦ τοῦ μαρτυροῦντος ὅτι ἦτο τὸ οἶκημα παλαιὸν εὐπατρίδου μέγαρον, ὑπεράνω τοῦ σχεδὸν ἐξηλειμμένου οἰκοσῆμου ἐπιγραφὴν μὲ κυανὰ γράμματα: *Χαρτία χρωματιστά*, ἤνοιξε καὶ τὰ δύο φύλλα της ὅπως διέλθῃ τὸ πολυτελὲς ὄχημα.

Ἡ τέως ἀκίνητος καὶ οἰνοεὶ ὑπνώπτουσα νύμφη ἐφάνη ἐξεγερθεῖσα αἰφνιδίως κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν καὶ ἀν δὲν ἤθελον εἰσθαι ἤδη ἐσβεσμένα ὅλα τὰ φῶτα εἰς τὰ ἀπέραντα κτίρια, ἐργαστήρια καὶ ἀποθήκας, τὰ ἐκτεινόμενα ἐν τῇ αὐλῇ, ὁ Ῥίσιερ θὰ ἠδύνατο νὰ ἴδῃ μειδιάμα θριαμβευτικὸν φωτίζον διὰ μίας τὸ εὐεθὲς ἐκείνο καὶ αἰνιγματικὸν πρόσωπον. Ὁ κρότος τῶν τροχῶν ἐμετρίαζετο, ἐπειδὴ ἐβυθίζετο ἐντὸς τῆς λεπτῆς ἀμμου τοῦ κήπου καὶ μετ' ὀλίγον τὸ ὄχημα ἐσταμάτησε πρὸ τῆς κλιμακῶς μικρᾶς διαρρόφου οἰκίας. Ἐκεῖ κατῴκει τὸ νεαρὸν ζεῦγος τῶν Φρομῶν, ὁ δὲ Ῥίσιερ μετὰ τῆς συζύγου του ἔμελλε νὰ κατοικήσῃ εἰς τὸ ἀνώτερον

πάτωμα. Ἡ κατοικία ἐφαίνετο πολυτελής. Οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ εὐποροὶ ἔμποροὶ ἀπέζημιοῦντο διὰ τὸ σκοτεινὸν τῆς ὁδοῦ καὶ τὸ ἀποκεντρὸν τῆς συνοικίας. Τάπης ἐστρώννυτο ἀπὸ τοῦ ἄκρου τῆς κλίμακος μέχρι τῶν δωματίων, ἀνθη ὑπῆρχον εἰς τὸν προθάλαμον καὶ πανταχοῦ ἤστραπτε λάμπες μαρμάρων λευκῶν καὶ ἀντανάκλασις κατόπτρων καὶ στιλπνῶν χαλκίων καλλιτεχνημάτων.

Ἐνῶ ὁ Ῥίσλερ περιεφέρετο ἀγαλλιών εἰς ὅλα τὰ δωματῖα τῆς νέας τοῦ κατοικίας, ἡ Σιδωνία ἀπέμεινε μόνη εἰς τὸν θάλαμόν της. Ὑπὸ τὴν λάμπην τῆς μικρᾶς κυανῆς λυχνίας τῆς κρεμαμένης ἀπὸ τῆς ὀροφῆς ἔρριψε κατ' ἄρχάς ἐν βλέμμα εἰς τὸ κάτοπτρον εἰς ὃ ἀντηνακλάτο ὀλόκληρος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἐν πάσῃ αὐτῆς τῇ καινουργεῖ πολυτελείᾳ, τῇ τὸσον ἀθήθει δι' αὐτήν. Εἶτα ἀντὶ νὰ κατακλιθῇ, ἤνοιξε τὸ παράθυρον καὶ ἔστη ἀκίνητος στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ἐξώστου.

Ἡ νύξ ἦτο διαυγῆς καὶ χλιαρά. Ἐβλεπεν εὐκρινῶς τὸ ἐργαστάσιον μὲ τ' ἀπειροπληθῆ παράθυρα, τὰ ἄνευ παραθυροφύλλων, μὲ τὰ μεγάλα στίλβοντα ὑαλῖα του, μὲ τὴν ὑψηλὴν καπνοδόχην του, ἧς ἡ ἄκρη ἐφαίνετο ἐξαφανισμένη εἰς τὸ βάθος τοῦ στερεώματος, πλησιέστερον δὲ τὸ μικρὸν ἐκεῖνο κομψὸν κηπάριον, κείμενον παρὰ τὸν τοῖχον τοῦ παλαιοῦ μεγάρου. Πέριξ ἐφαίνοντο μόνον πένθιμοι καὶ πενιχραὶ στέγαι καὶ ὁδοὶ σκοτειναί, σκοτεινότεραι. Αἰφνης ἀνεσκίρτησεν. Ἐκεῖ πέραν, εἰς τὸ ζοφερότερον, καὶ τὸ πενιχρότερον ὅλων τῶν ὑπερώων, ἄτινα συνεσφίγγοντο καὶ ἐπηρείδοντο ἐπ' ἀλλήλων ὡς λιαν βεβαρυμένα ὑπὸ τῆς ἀθλιότητος, ἐν παράθυρον τοῦ πέμπτου πατώματος ἐφαίνετο ἀνοικτόν, -λήρης ζόφου. Τὸ ἀνεγνώρισεν πάραυτα. Ἦτο τὸ παράθυρον τοῦ μεσανάβαθρου τῆς οἰκίας ἐνθα κατῶκουν οἱ γονεῖς της.

Τὸ παράθυρον τοῦ μεσανάβαθρου!

Πόσας ἀναμνήσεις ἐξήγειρεν ἐν τῇ ψυχῇ της αὐτὸ τὸ ὄνομα!.. Πόσας ὥρας, πόσας ἡμέρας εἶχε διέλθει κύπτουσα ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ χεῖλους του, τοῦ ἄνευ στηρίγματος ἢ ἐξώστου καὶ παρατηροῦσα πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐργαστασίου. Καὶ κατ' ἐκείνην προσέτι τὴν στιγμὴν ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπεν ἐκεῖ ὑψηλὰ τὴν ἀπεριποίητον μορφήν τῆς κορασίδος Σέβης καὶ ἐν τῷ πλαισίῳ τοῦ πενιχροῦ ἐκείνου παραθύρου πάσα ἡ παιδικὴ ζωὴ της, πάσα ἡ θλιβερὰ νεότης παρισινής κόρης ἀνελίσσετο ἐνώπιόν της.

B.

Ἱστορία τῆς μικρᾶς Σέβης.

Τρεῖς οἰκογένειαι εἰς τὸ μεσανάβαθρον.

Ἐν Παρισίῳ διὰ τὰς πτωχὰς οἰκογενείας. τὰς κατοικοῦσας στενότερα οἰκήματα, τὸ κοι-

νὸν μεσανάβαθρον ἀποτελεῖ ἐν ἐπὶ πλέον δωματίον, ἐπαυξάνον τὸν χῶρον τῆς κατοικίας. Ἐκεῖ κατὰ τὸ θέρος εἰσχωρεῖ ἐξωθεν ὀλίγος δροσερός ἀήρ, ἐκεῖ συνομιλοῦσιν αἱ γυναῖκες καὶ παίζουσι τὰ παιδιά.

Ὅταν ἡ μικρὰ Σέβη ἐθορύβει πολὺ ἐντὸς τοῦ οἴκου, ἡ μήτηρ της ἔλεγεν αὐτῇ:

— Οὐφ!.. μ' ἐξάλισες!.. πῆγαινε νὰ παίξῃς εἰς τὴ σκάλα.

Καὶ τὸ παιδίον ἔσπευδεν ἐκεῖ ἐν τῷ ἄμα.

Τὸ μεσανάβαθρον αὐτὸ κείμενον εἰς τὸ τελευταῖον πάτωμα παλαιᾶς οἰκίας ἐν ἣ ὁ χῶρος δὲν εἶχεν αὐστηρῶς ἐξοικονομηθῆ, ἀπετέλει εἰδός τι διαδρόμου ὑψηλὴν ἔχοντος τὴν ὀροφήν, προφυλασσομένου δὲ πρὸς τὸ μέρος τῆς κλίμακος ὑπὸ δρυφάκτου ἐκ σιδήρου ἐσφυρηλατημένου καὶ φωτιζομένου ὑπὸ εὐρέος παραθύρου, ὁπότεν ἐφαίνοντο στέγαι, αὐλαί, ἄλλα παράθυρα καὶ ἀπωτέρω ὁ κήπος τοῦ ἐργαστασίου Φρομών, φαινόμενος ὡσεὶ χλοερὰ γωνία εἰς τὸ μεταξύ τῶν γιγαντικῶν γηραιῶν τοίχων διάλειμμα.

Ἡ θεὰ αὕτη οὐδὲν εἶχε τὸ παιδρὸν· ἀλλὰ τὸ κοράσιον ἠρέσκετο πολὺ περισσότερο νὰ μένη ἐκεῖ παρὰ ἐντὸς τῆς κατοικίας του. Διότι τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ οἴκου τῶν ἦτο πολὺ μελαγχολικόν, μάλιστα ὁσάκις ἔβρεχε καὶ ὁ Φερδινάνδος δὲν ἐξήρχετο.

Τὴν κεφαλὴν ἔχων πάντοτε ἐξημμένην ὑπὸ νέων ἰδεῶν, αἵτινες κατὰ δυστυχίαν οὐδέποτε ἐτελεσφόρουν ὁ Φερδινάνδος Σέβης ἦτο ἐκ τῶν ἀστῶν ἐκείνων τῶν ὀκνηρῶν ἀλλ' ἐφευρετικῶν εἰς σχέδια, ἐξ ὧν βρίθουσιν οἱ Παρίσιοι. Ἡ σύζυγός του, ἦν κατ' ἄρχάς εἶχε σαγηνεύσει καὶ ἀποθαμβώσει, ταχέως κατενόησε τὴν μηδαμινότητά του, ἀλλ' ἐπὶ τέλους συνείθεσε καὶ αὐτὴ νὰ υποφέρει μεθ' ὑπομονῆς καὶ νὰ συμμερίζεται τὰ περὶ πλουτισμοῦ ἀλλεπάλληλα ὄνειρά του καὶ τὰς ἀμέσως ἐπακολουθούσας ἀπογοητεύσεις.

Ἐκ τῆς προικὸς αὐτῆς τῶν ὀγδοήκοντα χιλιάδων φράγκων, τῶν κατασπαταληθέντων παρὰ τοῦ συζύγου της εἰς γελοίας ἐπιχειρήσεις, ἀπέμεινεν αὐτοῖς μόνον μικρὸν εἰσόδημα, περιβάλλον αὐτοὺς ἀκόμη διὰ τινος σπουδαιότητος ἀπέναντι τῶν γειτόνων ὡς ἐπίσης καὶ ἐν πολυτιμοῦν σάλι τῆς κυρίας Σέβης, σωθὲν ἐξ ὅλων τῶν ναυαγίων, τὰ τρίχαπτα τῆς νυμφικῆς της ἐνδυμασίας καὶ δύο κομβία μὲ ἀδάμαντας πολὺ μικροῦς, πολὺ μετρίου, ἄτινα ἡ Σιδωνία ἐξέτευεν ἐνίοτε τὴν μητέρα της νὰ δεῖξῃ αὐτῇ ἐξαγούσα ἀπὸ τοῦ σύρτου τοῦ ἱματιοφυλακίου, ἐντὸς θήκης ἐκ λευκοῦ ὀλοσηρικοῦ, ἐν ἣ τὸ χρυσοῖς γράμμασι σημειούμενον ὄνομα τοῦ ἀδάμαντοπώλου πρὸ τριακονταετίας χαραχθὲν εἶχεν ἦδη ἐξαλειφθῆ. Ἦτο αὐτὴ ἡ μόνη πολυτέλεια ἢ ἐν τῷ πενιχρῷ ἐκείνῳ οἴκῳ εὕρισκομένη.

(Ἔπεται συνέχεια)